

Китоби Муқаддас барои кӯдакон пешкаш мекунад

Оғози ғами одамизод

Муаллиф: Edward Hughes

Рассом: Byron Unger; Lazarus

Тарҷумон: Christian Lingua

Адаптатсиякунанда: M. Maillot; Tammy S.

Ҳикояи 2 аз 60

www.M1914.org

Литсензия: Шумо ҳақ доред, ки ин ҳикояро нусхабардорӣ ё
чоп кунед, аммо ба фурӯхтан иҷозат надоред.

Тоҷикӣ

Tajik

ХУДО ҲАМА ЧИЗРО

ОФАРИД! Вақте ки Худо инсонро
аввал, Одамро офарид, ӯ бо
занаш, Ҳавво дар боғи Адан зиндагӣ
мекард. Онҳо комилан
ба Худо итоат карда, аз
хузури Ӯ ҳаловат
мебурданд,
то рӯзе, ки ...

1

Мор ба Ҳавво савол
дод: “Оё Худо
ҳақиқатан гуфтааст,
ки аз ҳеч дарахти боғ нахӯред?” “Мо
аз ҳамааш хӯрда метавонем, ба ғайр аз
якеаш”, - ҷавоб дод Ҳавво. “Агар мо аз
меваи он хӯрем ё ба он даст расонем,
мемурем”. “Шумо
наmemуред”, - писханд
зада, гуфт мор. “Шумо
мисли Худо хоҳед шуд”.
Дили Ҳавво ба меваи ин
дарахт кашол шуд. Вай
ба гапи мор даромада,
меvaro хӯрд.

2

Ҳаво гапи Худоро гӯш накарда,
ба Одам низ меваро хӯронанд.
Одам бояд мегуфт, ки “не, ман
аз гапи Худо намебароям”.

3

Вақте ки
Одаму Ҳавво гуноҳ
карданд, бараҳна буданашонро
фаҳмиданд. Онҳо аз баргҳои анҷир барои
худ пӯшидани дӯхта, худро пӯшонданд ва аз
хузури Худо дар байни дарахҳо пинҳон шуданд.

4

Дар салқинии рӯз Худо ба боғ омад. Ё аз кори
кардаи Одаму Ҳавво бохабар буд. Одам
Ҳавворо айбдор кард. Ҳавво морро
айбдор кард. Худо гуфт: “Лаънат ба ту,
мор. Зан, ту бо дард фарзанд
мезой”. “Эй Одам, азбаски гуноҳ
кардӣ, замин таҳти лаънат
монд ва акнун хору хас
мерӯёнад ва ту арақи

чабин
рехта ризку
рӯзиатро
ёфта мехӯрӣ”.

5

Худо Одаму Ҳавворо аз он
боғи беҳтарин берун кард.
Азбаски онҳо гуноҳ
карданд, аз Худои
ҳаётдиханда
чудо
шуданд!

6

Худо шамшерҳои
оташиро гузошт, то ки онҳо
дигар ба он боғ барнагарданд.
Баъд барои Одаму Ҳавво
либоси пӯстин сохта,
онҳоро пӯшонид.
Худо пӯстро
аз кучо
гирифт?

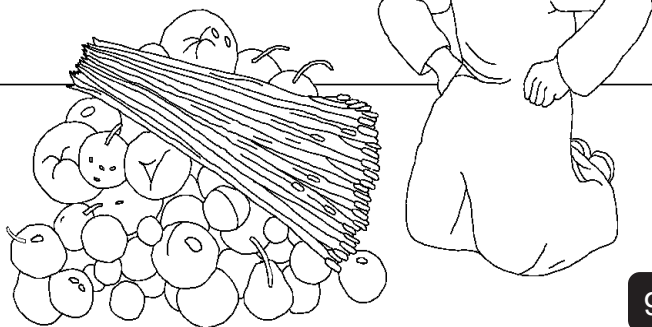
7

Бо гузашти вақт Одаму Ҳавво фарзанддор шуданд.
Писари аввалини онҳо Қоин боғбон буд. Писари
дуюмашон Ҳобил чӯпон буд. Рӯзе Қоин ба Худо
сабзабот барои қурбонӣ ҳадя
овард. Ҳобил бошад яке аз
беҳтарин гӯсфандони
худро ба Худо
қурбонӣ кард.
Ба Худо
қурбонии Ҳобил
писанд омад.

8

Қурбонии Қоин бошад, ба Худо писанд наомад. Қоин сахт ба ғазаб омад. Аммо Худо гуфт: “Агар кори дуруст мекардӣ, оё қурбониатро қабул намекардам?”

9

Қоин аз ғазабаш нафаромад. Баъд аз андак вақт вай дар саҳро ба Ҳобил ҳамла карда, ўро кушт!

10

Худо ба Қоин гуфт: - “Бародарат Ҳобил кучост?” “Намедонам”- дурӯғ гуфт Қоин, - “Оё ман посбони бародарам ҳастам?” Худо Қоинро чазо дода, қобилияти киштукор карданро аз ў гирифт ва ўро оворагард сохт.

11

Қоин аз Худованд дур шуд. Вай духтари Одаму Ҳавворо ба занӣ гирифт ва онҳо фарзанддор шуданд. Ба зудӣ шаҳре, ки Қоин асосгузаш буд, пур аз набераю насли Қоин шуд.

12

Бо баробари он, оилаи Одаму Ҳавво низ зуд зиёд мешуд. Умри инсон дар он замон аз имрӯза дида дарозтар буд.

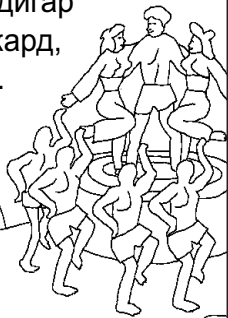
13

Вақте ки Ҳаво Шет писарашро ба дунё овард, гуфт: “Худо дар ивази Ҳобил ба ман Шетро дод”. Шет марди худотарс буд, ки 912 сол умр дида, соҳиби фарзандони бисёр шуда буд.

14

Одамон торафт бадтару бадтар мешуданд, як насл аз насли дигар бадтар. Ниҳоят Худо қарор кард, ки одамизодро нест мекунад.

15

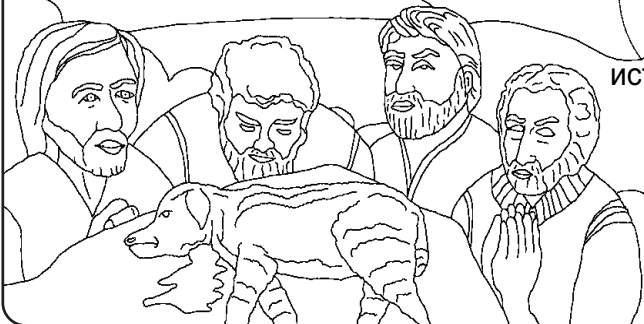
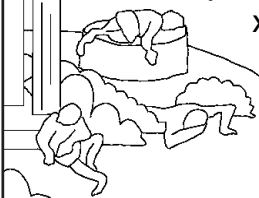
... инчунин тамоми ҳайвонот ва паррандагонро низ нест мекунад. Худо пушаймон буд, ки одамизодро офарид. Аммо як кас ба Худо писанд омад ...

16

Ин кас Нӯх, аз насли Шет буд. Вай нақор ва беайб буд. Ӯ бо Худо муносибат дошт. Ӯ ҳамчунин се писарашро таълим меод, ки ба Худо итоат кунанд. Худо Нӯхро барои кори хеле аҷоиб ва махсус

истифода бурдан хост!

17

Оғози ғами одамизод

Ҳикоя аз Каломи Худо, дар Китоби Муқаддас

Ҳастӣ 3-6 чойгир шудааст

“Ошкор шудани Каломи Ту равшанӣ мебахшад.” Забур 119:130

Худо медонад, ки мо корҳои бад мекунем ва ин корҳои бади моро гуноҳ меномад. Ҷазои гуноҳ марг аст.

Худо моро саҳт дӯст медорад. Барои ҳамин Худо Писари ягонааш, Исои Масеҳро фиристод, ки ҷазои гуноҳҳои моро ба Худ гирифта, дар рӯи салиб меҳаҷб шуда мурад. Баъд Исо гашта зинда шуду ба осмон рафт! Акнун Худо гуноҳҳои моро бахшида метавонад.

Агар ту аз гуноҳҳои худ даст кашидан хоҳӣ, ба Худо ин тавр гӯӣ: Эй Худои меҳрубон, ман бовар мекунам, ки Исо аз барои гуноҳҳои ман мурд ва баъд зинда шуда, ҳоло зинда аст. Илтимос ба ҳаёти ман биё ва гуноҳҳои маро бахш, то ки ҳаётам нав шавад ва ман то абад бо Ту зиндагӣ кунам. Ба ман ёрӣ деҳ, ки ҳамчун фарзандат зиндагӣ кунам. Омин. Юҳанно 3:16

Ҳар рӯз Китоби Муқаддасро хонда, бо Худо сӯҳбат кун!